

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **E.G. i H.S.**

skazanych z art. 296 § 1 i 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 listopada 2024 r.,

wniosku obrońcy skarżących o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt VIII Ka 928/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 20 kwietnia 2022 r., sygn. akt XIII K 439/18,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 10 września 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skarżących E.G. i H.S., który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości. W wywiezionej kasacji obrońca podniósł „rażącą obrazę przepisów postępowania stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, tj.

1. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. oraz w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1233) (dalej: u.z.n.k.) poprzez nieuchylenie wyroku Sądu I instancji i skazanie:

1. E.G. – za czyn z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zb. z **art. 23 ust. 1 u.z.n.k.** w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
2. H.S. – za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zb. z **art. 23 ust. 1 u.z.n.k.** w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
- **w sytuacji gdy** pokrzywdzony, którym w niniejszej sprawie pozostaje P.C. sp. z o. o., nie złożył wniosku o ściganie czynu stypizowanego w art. 23 ust. 1 u.z.n.k., co uniemożliwia skazanie E. G. oraz H.S. za ten czyn;
3. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 49 § 1 k.p.k., w zw. z art. 53 k.p.k., w zw. z art. 51 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 201 § 1 k.s.h., poprzez nieuchylenie wyroku Sądu I instancji, **w sytuacji gdy** wtoku przedmiotowego postępowania, uprawnienia pokrzywdzonego – P. sp. z o. o. - a następnie uprawnienia oskarżyciela posiłkowego wykonywała K.M., tj. osoba nieposiadająca uprawnienia do reprezentowania pokrzywdzonego będącego spółką z ograniczoną odpowiedzialnością”.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i umorzenie postępowania w stosunku do obu skazanych o czyn z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji w pozostałym zakresie.

Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonych skazanym kar grzywny, obowiązków naprawienia szkody na rzecz P. sp. z o. o. oraz obciążenia skazanych opłatami i kosztami procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Ustawodawca w art. 532 k.p.k. nie wskazał przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak nie budzi wątpliwości, że rozwiązanie zawarte w wyżej wymienionym przepisie winno mieć charakter wyjątkowy, albowiem stanowi ono odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 2 k.k.w.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym zastosowanie wskazanej instytucji może

nastąpić wówczas, gdy ranga zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22). Wobec powyższego już *prima vista* jako realna musi rysować się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (*vide* postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18).

Wstępna analiza kasacji, dokonana w celu rozpoznania wniosku złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k., istotnie wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia pierwszego z podniesionych zarzutów. Awizowane uchybienie dotyczy jednak wyłącznie braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej w zakresie czynu z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. Tymczasem skazanym przypisano odpowiedzialność z powyższego przepisu w ramach konstrukcji zbiegu kumulatywnego z art. 296 § 1 i 2 k.k. (w formie sprawstwa lub pomocnictwa). Ten ostatni występек nie ma charakteru wnioskowego, a skarżący na obecnym etapie nie przedstawił argumentów wskazujących na rażącą niezasadność skazania w tej części. Z całą pewnością drugi z podniesionych w kasacji zarzutów nie ma na tyle oczywistego charakteru, aby bez pogłębionej analizy akt sprawy mówić o realnej perspektywie „całościowego” uniewinnienia skazanych bądź umorzenia wobec nich postępowania przy ewentualnym ponownym rozpoznaniu sprawy. Tym bardziej, że treść tego zarzutu może wskazywać nie tyle na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a inne rażące naruszenie prawa, co przy takiej kwalifikacji awizowanego uchybienia w ogóle czyniłoby zarzut drugi niedopuszczalnym z uwagi na orzeczenie wobec skazanych kar pozbawienia wolności z warunkowym ich zawieszeniem (*vide* art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. *a contrario*).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, iż przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[WB]

[ał]